

MARTEN TOONDER

TOM POES

HET GEHEIM VAN
HET NEVELMOERAS

RUBINSTEIN

Hoofdstuk 1

Aan de rand van een groot en geheimzinnig bos, in een andere wereld hier ver vandaan, staat een klein en gezellig huisje. Hier woont Tom Poes, helemaal in zijn eentje. Maar Tom Poes is zelden langer dan een paar weken thuis, want hij houdt van reizen en avonturen beleven.

Wat Tom Poes vandaag doet weet ik niet, maar ik zal nu vertellen welk avontuur hij een tijdje geleden beleefde.

Op een bewolkte dag in de zomer ging hij op weg om bij zijn vriend heer Bommel op bezoek te gaan. Die woont in kasteel Bommelstein met zijn bediende Joost. Heer Olivier B. Bommel is namelijk niet zomaar een heer, maar een heer van stand. Maar Tom Poes noemt hem gewoon heer Ollie.

Via een smalle, slingerende weg bereikte Tom Poes de heuveltop waarop het kasteel ligt. Hij liep de brede trap naar de voordeur op, en belde aan. De bediende Joost deed open.

‘Goedendag, jonheer Poes,’ zei Joost, die altijd overdreven netjes praat. ‘Wat een prettige verrassing om je weer eens te mogen ontvangen. Heer Olivier is boven. Hij is zich op een vakantie-uitstapje aan het voorbereiden.’

Joost ging Tom Poes voor naar de zolder. Daar zag Tom Poes zijn vriend, omringd door van die spullen je meeneemt als je op reis gaat; een koffer, een rugzak, een visnetje, regenlaarzen en veel meer.

‘Hallo, jonge vriend,’ zei heer Bommel opgewekt terwijl hij een verbanddoos op de stapel bagage legde. ‘Je komt precies op het goede moment. De dokter zei dat sport in de buitenlucht goed voor mij zou zijn, en daarom ga ik vissen in het zonnige zuiden. Ga je mee?’

‘Graag, heer Ollie,’ zei Tom Poes. ‘Ik heb wel zin in een reisje.’

‘Geweldig, jonge vriend!’ zei heer Bommel.
‘Ik had van jou niet anders verwacht. Zou je deze
spullen even voor me naar beneden willen dragen?
Je weet dat ik, met mijn tere gestel, moet oppassen
dat ik me niet teveel inspan.’

Zonder op antwoord te wachten pakte heer
Bommel zijn hengel en visnet en daalde de trap af.
Tom Poes was dit gedrag van heer Bommel wel

gewend. Hij deed de rugzak om, greep de koffer, en volgde heer Bommel de trap af.

Joost kwam net uit de keuken en zei: ‘Heer Olivier, mag ik u aanraden voor uw vertrek eerst een eenvoudige doch voedzame lunch te gebruiken? Op een lege maag is het slecht reizen, zo zei mijn tante Cornelia altijd.’

‘Daarvoor hebben wij nu geen tijd, Joost,’ zei

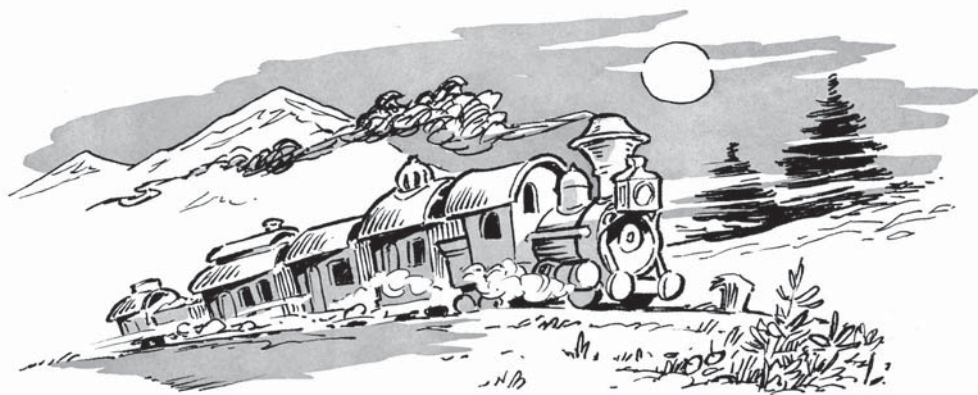
heer Bommel. ‘Ik hoor de lokroep van de wijde verten, als je begrijpt wat ik bedoel. Wij zullen onmiddellijk op pad gaan!’

‘De wijde verten. Natuurlijk, heer Olivier,’ zei Joost stijfjes. ‘Als u echter een moment geduld zou hebben, zal ik wat brood en koude kip inpakken, zodat u in de trein iets te eten heeft.’

‘Vooruit maar Joost,’ zei heer Bommel, ‘soms heb je goede ideeën.’

Even later liepen heer Bommel en Tom Poes naar de goede stad Rommeldam. De bewolking was dichter geworden en hoewel het warm was viel er een lichte motregen. Na een uurtje flink doorwandelen kwamen de reizigers aan bij het treinstation, een klein stenen gebouwtje naast een enkel spoor. Heer Bommel liep naar het loket en zei tegen de kaartjesverkoper: ‘Beste man, twee kaartjes eerste klas naar het zonnige zuiden graag. Ik wil naar een plaats met veel natuurschoon en goed viswater. Geld speelt geen rol!’

De man keek heer Bommel over zijn bril heen vriendelijk aan, en zei: ‘Mooie natuur? Dan raad ik u aan om met de nachttrein naar het Zilvermeer te gaan. Het is een flink eind reizen, maar dan heeft u ook wat! Het Zilvermeer is beroemd om zijn heldere water en fraaie ligging tussen de bergen.’

Even later stapten de reizigers in het kleine stoomtreintje dat met rokende schoorsteen klaar stond voor vertrek. Ze maakten het zich gemakkelijk in een coupé waarin ze twee ruime, roodfluwelen banken voor zichzelf hadden. Even later hoorden ze een schelle fluittoon, en de trein zette zich rammelend en krakend in beweging.

Het station gleed aan de ramen voorbij, en al snel waren ook de vertrouwde velden en bossen rond Rommeldam uit het gezicht verdwenen. Heer Bommel en Tom Poes zagen een nieuw, steeds wisselend uitzicht aan zich voorbij trekken: weilanden vol gras en bloemen, dichte bossen, vriendelijke dorpjes...

Na enige tijd passeerden ze een kring rechtopstaande stenen die op een heuvel stond.

‘Kijk, jonge vriend,’ zei heer Bommel, ‘een middeleeuwse steenkring.’